

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Aleny Adamcovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci navrhovateľky: **M.**, bytom M., J., zast. splnomocneným zástupcom JUDr. L., N., bytom M. – proti odporkyni: **Sociálna poisťovňa, ústredie**, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8, 813 63 Bratislava, o starobný dôchodok, o odvolaní odporkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 25Sd/271/2008-39 z 18.6.2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline z 18. júna 2009, č.k. 25Sd/271/2008-39 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom krajského súdu bolo zrušené rozhodnutie odporkyne č. X. zo dňa 25. septembra 2008 v spojení s rozhodnutím zo dňa 14. apríla 2009 z dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP a vec bola vrátená odporkyni na ďalšie konanie. Uvedenými rozhodnutiami odporkyňa zamietla žiadosť navrhovateľky o starobný dôchodok pre nesplnenie podmienok podľa § 273 ods. 5 zák.č. 461/2003 Z.z.

Krajský súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol:

" Podľa potvrdenia Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže v Bratislave z 29. apríla 2003 od 1. augusta 1999 bol navrhovateľke priznaný výsluhový príspevok podľa § 210 a nasl. zákona č. 73/1998 Z.z. Zhodnotená bola len doba trvania služobného pomeru od 1. apríla 1979 do 31. júla 1999 na účely priznania výsluhového príspevku, ktorý sa od 1. júla 2002 považuje za výsluhový dôchodok. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že výsluhový príspevok navrhovateľky sa k 1. júlu 2002 považoval za výsluhový dôchodok podľa § 124 ods. 2 zákona č. 328/2002 Z.z.

Odporkyňa právoplatným rozhodnutím č. X. dňa 26.5.2003 priznala navrhovateľke starobný dôchodok a tento jej vyplácala do 4.9.2003. Následne rozhodnutím č. X. zo dňa 14.8.2003 jej tento už raz podľa zákona priznaný starobný dôchodok odňala. Odporkyňa svoje rozhodnutie odôvodnila § 21 ods. 3, § 173i ods. 1 a § 96 ods. 4 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení.

Sociálne zabezpečenie vojakov z povolania, príslušníkov zboru národnej bezpečnosti a príslušníkov zborov nápravnej výchovy bolo pred 1. júlom 2002 upravené v samostatnej piatej časti zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení (§ 129 - § 145). Zákomom č. 447/2002 Z.z. bolo do zákona č. 328/2002 Z.z. s účinnosťou od 1. septembra 2002 vložené ust. § 143a, podľa ktorého od 1. júla 2002 sa na sociálne zabezpečenie policajtov a vojakov nepoužijú § 130 až 145 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov. Podľa § 6 ods. 1 písm. b/ Zákona o sociálnom zabezpečení v znení účinnom do 30. júna 2003 na dôchodkovom zabezpečení boli policajti zúčastnení bez obmedzenia.

Počnúc 1. júlom 2003 sú na dôchodkovom zabezpečení podľa § 6 ods. 2 písm. b/ Zákona o sociálnom zabezpečení v znení zákona č. 222/2003 Z.z. zúčastnení príslušníci Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Národného bezpečnostného úradu, Zboru väzenskej a justičnej stráže, Železničnej polície, colníci (ďalej len policajti), príslušníci ozbrojených síl, ktorí vykonávajú profesionálnu službu v ozbrojených silách (ďalej len profesionálni vojaci) a príslušníci ozbrojených síl, ktorí sa počas výkonu vojenskej služby v ozbrojených silách štúdiom alebo výcvikom pripravovali na výkon profesionálnej služby v ozbrojených silách, a ktorým za výkon profesionálnej služby nevznikne nárok na výsluhový

dôchodok podľa osobitného predpisu alebo invalidný výsluhový dôchodok podľa osobitného predpisu.

Podľa § 21 ods. 2 písm. c/ Zákona o sociálnom zabezpečení, žena má nárok na starobný dôchodok, ak bola zamestnaná najmenej 25 rokov a dosiahla vek aspoň 55 rokov, ak vychovala 2 deti. Zákonom č. 222/2003 Z.z. bolo s účinnosťou od 1. júla 2003 do zákona č. 100/1988 Zb. vložené ust. § 173i a súčasne ním bolo novelizované aj ust. § 21 ods. 3.

Vychádzajúc z postupnosti legislatívnych zmien dospel súd k záveru, že vznik nároku na výsluhový dôchodok nie je odvodený od dovŕšenia veku potrebného pre vznik nároku na starobný dôchodok podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení, resp. o sociálnom poistení. Naopak je založený len na princípe výsluhy, t.j. trvania služobného pomeru počas určeného počtu rokov. Z dôvodovej správy k zákonu č. 222/2003 Z.z. potom vyplýva záver, že zámerom zákonodarcu bolo dosiahnuť, aby od dovŕšenia dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení (poistení) výsluhový dôchodok plnil funkciu starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho zabezpečenia vo výške primeranej dobe trvania služobného pomeru ako dávka sociálneho zabezpečenia existujúca, či už samostatne alebo popri starobnom dôchodku, na ktorý vznikne nárok dovŕšením dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení (poistení).

Podľa § 21 ods. 3 Zákona o sociálnom zabezpečení v znení zákona č. 222/2003 Z.z. profesionálnemu vojakovi sa do doby zamestnania potrebnej na nárok na starobný dôchodok nezapočítava profesionálna služba, ak túto službu vykonával v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok alebo ak policajtom, profesionálnemu vojakovi a vojakovi prípravnej služby bol priznaný invalidný výsluhový dôchodok.

Zámerom zákonodarcu nebolo odňať policajtom starobné dôchodky, pre nárok na ktoré splnili podmienky vo všeobecnom systéme sociálneho zabezpečenia úplne, ale iba v tej časti, ktorá zodpovedá dobe trvania služobného pomeru zakladajúci nárok na výsluhový dôchodok. Úmyslom zákonodarcu bolo zákonom č. 328/2002 Z.z. poskytnúť policajtom výsluhový dôchodok ako dávku považovanú za starobný dôchodok z osobitného systému sociálneho zabezpečenia až do dovŕšenia dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení. Krajský súd tiež poukázal na Dohovor o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach (č. 128), ktorý bol Československou socialistickou republikou

ratifikovaný 11.1.1990 a vyhlásený pod č. 416/1991 Zbierky zákonov, osobitne na čl. 2, čl. 14-19 (časti III), čl. 30, a na to, že z čl. 19 Dohovoru priamo vyplýva nárok na zachovanie starobného dôchodku po celú dobu sociálnej udalosti, teda počas celého života po prežití ustanoveného veku. Dohovor č. 128 má preto charakter medzinárodnej zmluvy, ktorá priamo zakladá právo fyzických osôb na zachovanie nároku na starobný dôchodok, a teda na jeho vykonanie nebolo potrebné prijať osobitný zákon. Príslušné ustanovenia Dohovoru majú prednosť pred zákonom č. 100/1988 Zb. a sú priamo záväzné aj pre odporkyňu. Ustanovenie § 173i ods. 1 Zákona o sociálnom zabezpečení je preto potrebné vykladať v kontexte s Dohovorom.

Podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru, ak má alebo ak by mala inak chránená osoba nárok na dávku ustanovenú v tomto Dohovore, a ak dostáva inú peňažnú dávku sociálneho zabezpečenia za tú istú sociálnu udalosť, s výnimkou rodinných prídavkov, môžu sa dávky podľa tohto Dohovoru krátiť alebo zastaviť za určených podmienok a v určenom rozsahu za podmienky, že časť dávok, ktorá sa kráti alebo je zastavená, nepresahuje druhú dávku.

Z čl. 33 ods. 2 Dohovoru podľa názoru súdu vyplýva, že v prípade súbehu nárokov na starobný dôchodok, tak zo všeobecného, ako aj osobitného systému sociálneho zabezpečenia je v zmysle Dohovoru možné starobný dôchodok zo všeobecného systému iba krátiť a nemožno ho odňať, pokiaľ starobný dôchodok z osobitného systému svojou výškou neprevyšuje výšku starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho zabezpečenia.

Je potrebné si uvedomiť, že aj keď výsluhový dôchodok má po dovŕšení dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení „charakter starobného dôchodku“, zákonodarca sa jeho priamemu označeniu za starobný dôchodok vyhol. Zo zákona č. 328/2002 Z.z. priamo nevyplýva, že výsluhový dôchodok je dávkou poskytovanou za prežitie určitého veku, t.j. za tú istú sociálnu udalosť (čl. 19 Dohovoru), za ktorú je poskytovaný starobný dôchodok zo všeobecného systému dôchodkového zabezpečenia.

Vzhľadom k tomu, že navrhovateľka dovŕšila dôchodkový vek a splnila podmienky nároku na starobný dôchodok už pred 1. júlom 2003 podľa Zákona o sociálnom zabezpečení (dôchodkový vek dovŕšila dňa 19. mája 2003), dospel súd k záveru, že odporkyňa preskúmaným rozhodnutím žiadosť o priznanie starobného dôchodku zamietla v rozpore so zákonom. Z týchto dôvodov súd napadnuté rozhodnutia odporkyne zrušil podľa § 250j

ods. 2 písm. a/ OSP a vrátil vec odporkyni na ďalšie konanie. V ďalšom konaní bude úlohou odporkyne o žiadosti navrhovateľky znovu rozhodnúť a uvoľniť starobný dôchodok navrhovateľky ako dávku neprávom odopretú podľa § 95 ods. 1 Zákona o sociálnom zabezpečení v spojení s § 259 Zákona o sociálnom poistení a čl. 19 Dohovoru“ (koniec citátu).

Proti rozsudku krajského súdu podala odporkyňa odvolanie a žiadala prvostupňový rozsudok zmeniť a jej rozhodnutie potvrdiť. Odporkyňa vyslovila nesúhlas s právnym názorom krajského súdu a uviedla:

„Navrhovateľke bol starobný dôchodok priznaný od 19.5.2003 podľa platných a účinných právnych predpisov o sociálnom zabezpečení do 30.6.2003.

Navrhovateľka v období od 1.4.1979 do 31.7.1999 bola príslušníčkou Zboru väzenskej a justičnej stráže. Sociálne zabezpečenie príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej len policajtov) od 1.7.2002 upravuje zákon č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov.

Podľa platnej právnej úpravy do účinnosti zákona č. 222/2003 Z.z. dňa 1.7.2003 sa policajtom hodnotila doba profesionálnej služby a podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení aj podľa zákona č. 328/2002 Z.z.

Tento rozpor odstránil zákon č. 222/2003 Z.z. Podľa § 21 ods. 3 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení sa doby zamestnania potrebnej pre nárok na starobný dôchodok policajta nezapočítava profesionálna služba, ak túto vykonával v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok.

Podľa § 173i zákona o sociálnom zabezpečení, ak policajt vykonával profesionálnu službu v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok, a ktorému v období od 1.7.2002 do 30.6.2003 Sociálna poisťovňa priznala starobný dôchodok, rozhodne o nároku na starobný dôchodok podľa predpisov účinných po 30.6.2003.

Doba služobného pomeru navrhovateľky bola vykonávaná v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok, bolo preto v zmysle novej právnej úpravy účinnej od 1.7.2003 rozhodnuté o nároku na starobný dôchodok bez tejto doby služobného pomeru.

Bez doby služobného pomeru navrhovateľka nespĺnila podmienky na nárok starobného dôchodku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení, preto starobný dôchodok jej bol odňatý právoplatným rozhodnutím č. X. zo 14.8.2003.

Z ustanovenia § 173i v spojení s ustanovením § 21 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov jednoznačne vyplýva, že rozhodnúť o nároku na starobný dôchodok je možné bez doby profesionálnej služby (ak zakladala nárok na výsluhový dôchodok).

Tým sa zjednotilo posudzovanie dôchodkových nárokov policajtov a vojakov vo všeobecnom systéme sociálneho zabezpečenia.

Právna norma ustanovuje konkrétne a jednoznačné podmienky pre nárok na niektorú z dávok dôchodkového zabezpečenia (poistenia), nie je možné sa od nej odchyliť a v rozpore s ňou aplikovať právne zásady.

Takýmto postupom by odporkyňa konala nad rámec svojej právomoci. Súčasne by bolo takéto rozhodnutie nezákonné, t.j. v rozpore s platným zákonom, čo by bol dôvod pre zrušenie rozhodnutia z dôvodu nezákonnosti.

Sociálna poisťovňa v zmysle čl. 2 Ústavy Slovenskej republiky je oprávnená konať iba na základe ústavy, v jej medziach a rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Za nedôvodný považujeme aj názor súdu týkajúci sa aplikácie medzinárodného dohovoru č. 128 o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach, 1967.

Na vykonanie dohovoru je potrebný zákon, preto by bola jeho priama aplikácia pri rozhodovaní o dôchodkovej dávke v rozpore s čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky.

Predmetom tohto preskúmvacieho konania je rozhodnutie z 25.9.2008 o zamietnutí žiadosti o starobný dôchodok v spojení so zmenovým rozhodnutím zo 14.4.2009 a nie rozhodnutie o odňatí starobného dôchodku zo 14.8.2003, ktoré nadobudlo právoplatnosť 22.9.2003.

Navrhovateľka žiadosťou z 30.5.2008 požiadala o starobný dôchodok od 19.5.2005, o ktorej Sociálna poisťovňa rozhodla tak, že žiadosť zamietla rozhodnutím z 25.9.2008 a 14.4.2009, pretože navrhovateľka nespĺňa podľa zákonných ustanovení predpisov o sociálnom zabezpečení (poistení) podmienky nároku na starobný dôchodok. Podľa predpisov o sociálnom zabezpečení účinných do 31.12.2003 nespĺňa navrhovateľka podmienku potrebnej doby zamestnania (poistenia) a podľa predpisov o sociálnom poistení účinných od 1.1.2004 nespĺňa podmienku veku. “ (koniec citátu)

Navrhovateľka v písomnom vyjadrení k odvolaniu odporkyne žiadala prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Poukázala na právny názor vyslovený najvyššom súdom v rozsudku 2So 12/2005 z 27.4.2006. Napriek tomu, že § 173i ods. 1 zákona č. 100/1988 ukladal odporkyni rozhodnúť o nároku na starobný dôchodok podľa predpisov účinných po 30.6.2003, nemohla pri posudzovaní postupovať retroaktívnym spôsobom, ktorým vylúčila, aby navrhovateľke bola doba služby v policajnom zbore zhodnotená pre nárok na starobný dôchodok alebo invalidný dôchodok, alebo dôchodok výsluhový ako ich rovnocenný ekvivalent v inom systéme dôchodkového poistenia. Odporkyňa však uvedeným spôsobom postupovala a tým narušila základnú zásadu právnej istoty a princíp, podľa ktorého vzniknuté nároky musia byť zachované.

Za nesprávne a v rozpore s medzinárodnou zmluvou a s právnym názorom Najvyššieho súdu SR ako odvolacieho súdu v uvedenej veci považuje navrhovateľka tvrdenie odporkyne na strane č. 3 svojho odvolania, že bez doby služobného pomeru navrhovateľka nespĺnila podmienky na nárok starobného dôchodku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení, preto starobný dôchodok jej bol odňatý právoplatným rozhodnutím č. X. zo dňa 14.8.2003. K započítaniu služby do doby zamestnania pre nárok na starobný dôchodok policajta poukázala na rozsudok najvyššieho súdu z 30.5.2006 č.k. 1Sdo 10/2005, podľa ktorého ak v období od 1.7.2002 do 30.6. 2003 Sociálna poisťovňa priznala starobný dôchodok príslušníkovi ozbrojeného zboru, ktorý vykonával profesionálnu službu v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok, môže postupom podľa § 173i

zákona č. 100/1988 vylúčiť zhodnotenie doby služby v ozbrojených zboroch pre nárok na starobný alebo invalidný dôchodok, alebo dôchodok výsluhový v inom systéme dôchodkového poistenia len vtedy, ak účinky ich započítania na dôchodkové účely zostanú zachované. Napokon poukázala na čl. 154c Ústavy SR a na to, že Dohovor č. 128 (vyhlásený pod č. 416/1991 Zb. zák.) má charakter medzinárodnej zmluvy, ktorá zakladá právo fyzických osôb na zachovanie nároku na starobný dôchodok a teda na jeho vykonanie nebolo potrebné prijať osobitný zákon. Príslušné ustanovenia Dohovoru majú prednosť pred zákonom č. 100/1988 a sú priamo záväzné aj pre odporkyňu. Ustanovenie § 173i zákona č. 100/1988 je preto potrebné vykladať v kontexte s Dohovorom.

Najvyšší súd, ako súd odvolací, preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania a dospel k záveru, že odvolanie odporkyne proti rozsudku krajského súdu, ktorý zrušil jej rozhodnutie, nie je dôvodné. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP.

Podľa názoru odvolacieho súdu rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny a ako taký ho odvolací súd podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil. Odvolací súd sa pritom v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP), ktoré nespochybnil ani dôvody uvedené v odvolaní odporkyne. Na doplnenie dôvodov rozhodnutia krajského súdu považuje odvolací súd za potrebné uviesť už len nasledovné:

1. Je nepochybné, že predmetom preskúmania je rozhodnutie odporkyne z 25.9.2008, ktorým bola zamietnutá žiadosť navrhovateľky o starobný dôchodok. Rozhodnutie je nepreskúmateľné pre absolútny nedostatok dôvodov, pričom neobsahuje ani zmienku, aká žiadosť navrhovateľky a kedy podaná, bola vlastne zamietnutá.
2. Ešte pred rozhodnutím súdu o podanom opravnom prostriedku (v štádiu súdneho prieskumu) proti rozhodnutiu z 25.9.2008 vydala odporkyňa ďalšie zamietajúce rozhodnutie s doplnením dôvodovej časti, pričom podľa výroku rozhodnutia bola zamietnutá žiadosť o starobný dôchodok podľa § 21 zák.č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení. Aj voči uvedenému rozhodnutiu podala navrhovateľka opravný prostriedok na preskúmanie zákonnosti. Odvolací súd konštatuje, že odporkyňa rozhodnutím zo 14.4.2009 mala v úmysle meniť rozhodnutie z 25.9.2008 v dôvodovej časti bez uvedenia relevantného procesného ustanovenia, podľa ktorého pôvodné

rozhodnutie zmenila. Z uvedeného dôvodu je aj v poradí druhé rozhodnutie z hľadiska zákonnosti nepreskúmateľné.

3. Pokiaľ ide o meritórne dôvody zrušenia rozhodnutí odporkyne, odvolací súd poukazuje na dôvody rozhodnutia krajského súdu, s ktorými sa nielen stotožňuje, ale ktoré sú zároveň v súlade s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu pri preskúavaní tých rozhodnutí odporkyne, ktorými odňala príslušníkom ozbrojených zborov po 1.7.2003 pôvodne podľa §§ 174, 175 zák.č. 100/1988 Zb. priznané starobné dôchodky, resp. im starobný dôchodok nepriznala. Naďalej sa najvyšší súd pridrižiava svojho právneho názoru vysloveného vo veci 1 Sdo 10/2005, na ktorý sa odvoláva aj navrhovateľka, ako aj na rozsudok 4 So/189/2007 z 29.5.2008 (Ciklamíniová c/a SP), 4 So 193/2007 (Gris c/a SP) z 25.9.2008. Odvolací súd súčasne poukazuje aj na názory vyslovené v rozhodnutí 7 So 48/07 (Antalík c/a SP), ktorý vychádzal o.i. aj z Nálezu Ústavného súdu SR č. III.ÚS 300/06.
4. Z uvedených rozhodnutí nepochybne podľa odvolacieho súdu vyplýva záver, že priznaný starobný dôchodok podľa zákona č. 100/1988 Zb. pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 222/2003 Z.z. bol odňatý navrhovateľke v rozpore so zákonom a ak navrhovateľka žiadala o jeho priznanie opakovane, mala odporkyňa o takej žiadosti rozhodnúť, naviac ak sama uznáva, že pôvodne priznaný starobný dôchodok bol priznaný na základe splnených podmienok podľa platnej právnej úpravy ku dňu rozhodnutia (26.5.2003). Na uvedenom závere nič nemení skutočnosť, že proti rozhodnutiu o odňatí starobného dôchodku zo dňa 14.8.2003, vydaného na základe neskoršej právnej úpravy, navrhovateľka nevyužila možnosť podania opravného prostriedku.
5. Z dávkového spisu odporkyne, z rozhodnutia Sociálnej poisťovne – ústredie zo 14.12.2007 vyplýva, že odporkyňa zamietla žiadosť navrhovateľky o obnovu konania vo veci odňatia starobného dôchodku od 4.9.2003, so zreteľom na to, že obnova je prípustná len v nedávkovom konaní. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že pokiaľ obnovu konania v dávkových veciach (vrátane konania o odňatí dávky) zákonodarca neupravil, treba mať za to, že ak sa v konaní po podaní novej žiadosti kedykoľvek preukáže splnenie podmienok na poberanie dávky, odporkyni nič nebráni dávku priznať. Rovnako nič odporkyni nebráni dávku priznať na základe nového právneho posúdenia veci, v súlade s vysloveným právnym názorom najvyššieho súdu, keďže zákon nepozná ani obdobu mimoodvolacieho konania. Inak nie je možné spravodlivo zaručiť nápravu nedôvodného odňatia dávky.

6. Odvolací súd poukazuje na to, že aj keď rozhodnutie o odňatí starobného dôchodku nebolo v tomto prebiehajúcom konaní predmetom preskúmavania, a preto ani nemôže byť zrušené, súd nemohol neposúdiť uvedené rozhodnutie ako nezákonné (§ 245 ods. 1 OSP), a musí vychádzať z tohto posúdenia aj pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia o zamietnutí neskôr podanej opakovanej žiadosti o starobný dôchodok, na ktorý nárok už raz vznikol, keďže navrhovateľka splnila podmienky nároku na starobný dôchodok už pred 1.7.2003 podľa zákona o sociálnom zabezpečení. Preto zamietnutie žiadosti o priznanie starobného dôchodku je v rozpore so zákonom.
7. S poukazom na nálezy Ústavného súdu vo veci III.ÚS 300/06, podľa dôvodov ktorého sa najvyšší súd v novom konaní vyrovná aj s ochranou základného práva podľa článku 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, považuje najvyšší súd za dôvodné v prejednávanej veci zdôrazniť nasledovné :

Princípu materiálneho právneho štátu, ktorého neoddeliteľným atribútom je princíp právnej istoty, nezodpovedá taký výklad ustanovenia § 173i ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb., na základe ktorého Sociálna poisťovňa priznané zabezpečenie občana v starobe odníme bez náležitého posúdenia všetkých špecifických súvislostí daného prípadu a bez zváženia jeho dopadu na nadobudnuté práva navrhovateľa a jeho právne istoty.

Pod novým posúdením nároku na starobný dôchodok v zmysle § 173i ods. 1 zákona súd rozumie spravodlivé posúdenie nároku na hmotné zabezpečenie v starobe, ktorého primeranosť podľa čl. 39 ods. 1 ústavy je závislá aj od toho, či boli navrhovateľovi zohľadnené všetky zákonom splnené podmienky priznaného nároku na starobný dôchodok. Ustanovenie § 173i ods. 1 zákona treba preto vykladať tak, že započítanie profesionálnej služby pre vznik nároku na výsluhový dôchodok podľa osobitného predpisu (zák.č. 328/2002 Z.z.) nemôže mať vplyv na zánik samotného nároku na už priznaný starobný dôchodok pred 1.7.2003. Môže byť len dôvodom na prípadný prepočet už priznaného starobného dôchodku tak, aby okrem obdobia, za ktoré vzniká nárok na výsluhový dôchodok, zohľadňoval naďalej pre výšku dôchodku obdobia, za ktoré nárok na výsluhový dôchodok nevzniká. Iný výklad ustanovenia § 173i ods. 1 by bol v rozpore s princípom právnej istoty a ochrany nadobudnutých práv.

Podľa § 250k ods. 1 a contr. v spojitosti s § 250l ods. 2 OSP súd nepriznal účastníkom náhradu trov odvolacieho konania, keďže navrhovateľke trovy nevznikli a odporkyňa nemá právo na ich náhradu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 7. decembra 2009

JUDr. Ida Hanzelová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Anna Koláriková